ISSN 0132-4462

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ЖОВТЕНЬ
1983
Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить
з січня 1927 р.

№ 20 (1158)

Ціна номера 30 коп.

— Свояка у правий кут!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

«У деяких господарствах погано дбають про заготівлю кормів для тваринництва, підміняючи діло балаканиною та пустопорожніми обіцянками». (З листів до редакції).

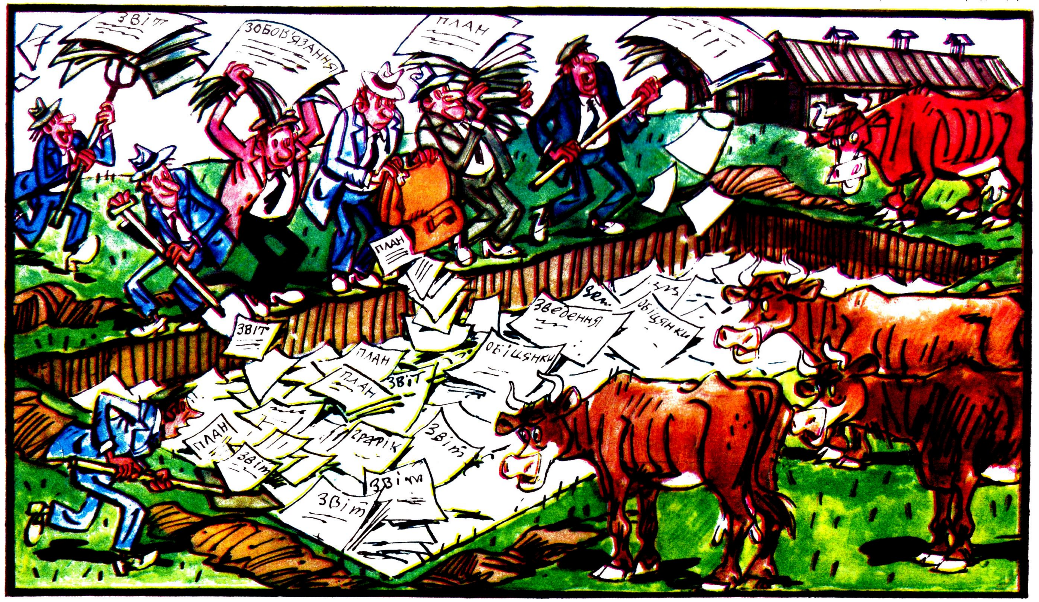

«Силосують...»

ГУМОРЕСКА

ГОЛОВА колгоспу оглянув присутніх:

— Управління сільського господарства виділило нам, товариші, одне місце в технікумі. Треба підібрати гідну кандидатуру. Які будуть пропозиції?

Члени правління засовались на стільцях. Дехто наморщив лоба.

— Дозвольте,— звівся бригадир тракторної бригади Василь Кузьмович Перебийніс. — Гадаю, що кращого хлопця, як Грицько Сорока, годі й шукати.

— Ти що? З глузду з'їхав?.. Знайшов кого посилати на навчання. Сорока — перший порушник трудової дисципліни, бракороб. Прогульник... День у полі — тиждень удома. Скільки разів ми його викликали на правління, милили шию... А з нього, як з гуски вода.

Василь Кузьмович почухав потилицю, хотів щось заперечити, але махнув рукою і сів на стілець.

— От ти, Василю Кузьмовичу,— озвався завідуючий гаражем Кость Оверкович Прокопенко,— пропонуєш Сороку, а в тебе є хлопці кращі. Хоча б Петро Мусієнко...

Перебийніс завертівся, ніби посолений в'юн.

— Та, воно, звичайно, так... Мусієнко — один з кращих трактористів району. По дві норми за зміну виконує. Підходяща кандидатура... Та з цього дива не буде пива.

— Чого це? — здивувався Кость Оверкович.

— Я своїми кадрами не розкидаюсь,— заявив Василь Кузьмович. — Хто жнивувати буде? Хто оратиме на зяб?.. Ні, як хочете, Мусієнка не пущу. Виробнича необхідність не дозволяє... Та коли вже так хочете, то давайте пошлемо шофера Івана Гудзя.

У Прокопенка широко розкрилися очі:

— А де я візьму йому заміну? Та Гудзю тільки скажи: Ваню, треба їхати... І він — джик, і поїхав. У будь-яку погоду, вдень і вночі. Передовий шофер на вивезенні буряків!.. Не пущу. В мене теж є ота, як ти кажеш, виробнича необхідність. І прошу його кандидатуру не обговорювати. Підбирайте іншого.

Запанувала тиша. Раптом подав голос завідуючий фермою:

— У мене на фермі в основному молодь. Хороші дівчата. Надя Голуб, Віра Перепічка... Красуні. І вчилися б добре...

— Молодець, Петре Марковичу! — розквітли обличчя у Перебийноса і Прокопенка. — Ти не людина — золото. Завжди у скрутну хвилину виручаєш.

— Так я ж ото й кажу,— вів далі завфермою,— роботящі дівчата. І вчитися хочуть. Тільки їм аби заочно... Без відриву від виробництва. А то що я без них робитиму?

Розквітлі обличчя Василя Кузьмовича і Костя Оверковича стали кислими-кислими.

— А може, назад відіслати оту рознарядку? — несміливо запитав, тяжко зітхнувши, Прокопенко.

— Ех, коли б то можна,— невесело усміхнувся голова. — Стільки молоді у селі, а вибрати нікого не можемо. Ганьба!

Він подумав якусь хвилину, а потім глянув на Перебийноса.

— Василю Кузьмовичу, а чому це ви пропонували Сороку?

— Ну, чого?.. Я думав так. Сорока — хлопець молодий, але трішечки з вітром. У колгоспі з нього користі, як з жука меду. Отож хай би поїхав, може, розуму б набрався. Тим більше, що й послати нікого і відправити назад рознарядку не можна...

Голова прояснів:

— А що, товариші, Василь Кузьмович діло мовить. Хто хоче висловитись?..

Через тиждень Грицька Сороку усім селом проводжали до технікуму. У характеристиці, виданій йому правлінням колгоспу, засвідчувалося:

«Активний, працьовитий, дисциплінований, один з кращих передовиків виробництва!»

Анатолій ЖИТНИК.

ПОКИ ГРІМ НЕ ЗАГРИМИТЬ

Є така приказка — про дореволюційного дядька, котрий, поки десь блискало, не звертав уваги, а як загриміло, та ще й над його хатою, почав хреститися. Приказка давня й прямого відношення до нашої історії не має, тим паче, що дійові особи, про яких піде мова, переконані атеїсти. Але чимось вони нагадують отого дядька, бо над ними теж блискало-попереджало, а вони чухали потилиці, аж поки не загриміло, та так загриміло, що відлуння докотилося не лише до Сарнів і Ровно, а й до самісінького Києва!

Але облишмо приказки та алегорії й перейдемо до фактів.

3 січня 1983 року лісники Костянтинівського лісництва Й. Я. Шимко, С. М. Добрівник і Я. В. Зарва спіймали на гарячому браконьєрів Михайла Шабака з сином Миколою — ті незаконно полювали на кабана. Відразу ж уточню: браконьєри мали незареєстровану зброю, не були членами мисливського товариства, а в заказнику, де вони «промишляли», взагалі полювання заборонено. На вимогу охоронців лісу кинути рушниці, батько-браконьєр клацнув обома курками й вигукнув: «Не підходьте, собаки, постріляю!» Але син того разу виявив гуманність — своєю рушницею відвів батькову зброю, й вони, тримаючи під прицілом двостволок лісників, відступили в хащу. Того ж дня Ярослав Зарва скаже своїй дружині: «Сьогодні, Ганно, я міг не повернутися додому, й Олег та Оксана залишилися б сиротами».

Він не повернеться через дев'ять днів. І не тільки він...

Хоча трагедію могли попередити, був іще час, щоб убивць обеззброїти.

Про погрозу Шабака стало відомо в Костянтинівському лісництві наступного дня — тобто 4 січня. Лісничий В. С. Багній, котрий повинен був негайно, як у такому випадку кажуть, бити у всі дзвони, з незрозумілої причини зволікає, не надає інциденту значення й лише 11 січня (через тиждень!) офіційно звертається до прокуратури. Це при тому, що хто-хто, а лісники й, зокрема, Багній добряче знають, що собою являє Шабак. Протягом свого довгого безпутньо-браконьєрського життя він загрожував зброєю не одному охоронцю флори й фауни. За різні злочини його п'ять разів засуджували на тривалі строки: у 1951 році за те, що знущався в лісі над жінками, які збирали хмиз, пізніше, за те, що, напившись, спалив людям кілька хат, потім — за те, що стріляв по колгоспниках... Злісний рецидивіст, у місцях ув'язнення він прикидався тихим ягнятком і майже ніколи не досиджував повного строку, нерідко виходячи звідти з прекрасними характеристиками. Але обіцянки Шабака почати чесне трудове життя й припинити браконьєрство були не чим іншим, як маскуванням, тактичним ходом...

Шабак ніде не працював. Жив та пив з того, що полював на куниць, лисиць, косуль, кабанів. Про це знав увесь хутір Поляни, де він мешкав, знало село Кричильськ, до сільради якого належать Поляни, знали інші села. Не знав тільки дільничний інспектор капітан А. Ю. Мізюк. А Шабак не тільки порушував закон, не тільки тероризував населення довколишніх сіл, а й розбещував, збивав на манівці своїх дітей. 1980 року його хлопці залазять через вікно до сусідів Г. І. Орішка й крадуть чималу суму грошей; 1982 року викрадають у прибиральниці контори колгоспу Марини Конько велосипед; він залучає до браконьєрства свого сина Миколу Худобу (Шабак мав кілька жінок, з Л. Я. Худобою тривалий час не реєстрував шлюбу, тому старші діти записані на прізвище матері), а ті, кому треба бачити це і вживати заходів — не бачать, не вживають...

Ось так назрівало, так надходило те фатальне 12 січня. Розперезаний до краю алкоголік і наркоман, упевнений у своїй безкарності рецидивіст давно був готовий до найтяжчого злочину, давно уже був потенціальним убивцею. Як не сумно це констатувати, але йому мимоволі сприяли ті, котрі мислили за принципом отого дядька: «Не гримить, то нічого й хреститися».

А грім загримів. Обідньої пори, поблизу мальовничого урочища «Трішава» М. Д. Шабак із сином Миколою, який теж ніде не працював, полювали на косуль. Гнали їх двома мисливськими собаками. Браконьєрів побачили лісники Андрій Васильович Грищеня і згаданий раніше Ярослав Васильович Зарва. Були вони в форменних кашкетах, так що здалеку видно, хто такі, й мали на двох одноствольну рушницю, заряджену «гороб'ячим шротом». Виконуючи свій службовий обов'язок, стрільнули, щоб відігнати собак, які вже настигали косуль. У цей момент вискочив із-за сосни Шабак і, ні слова не кажучи, всадив заряд у груди Грищені. З другого стволу поклав Зарву. «Що ви робите?!» — раптом долинув збоку голос. То біг на постріли робітник лісництва, батько сімох дітей Степан Тимофійович Стрижаус. Він надстругував сосни, щоб по них стікала живиця, й усе бачив. І тоді Шабак наказав синові: «Стріляй — це свідок!». Микола, не вагаючись, натиснув на курок. Але постріл не пролунав — осічка. Стрижаус устиг добігти до нього і крикнути: «Не роби цього!», та дев'ятнадцятилітній покидьок ще раз звів курок і вистрілив... Тим часом батько, перезарядивши рушницю, підійшов до стікаючих кров'ю Зарви та Грищені і всадив у них ще по кулі...

Убивці не уникнули розплати. Хоч Шабак кілька разів змінював показання — в одному навіть звалив вину на сина: то він, мовляв, убив усіх трьох! — прикидався психічно хворим, а перший день на суді удавав з себе глухонімого, та, зрештою, зрозумівши, що викрутитись не вдасться, заговорив. Процес відбувався в Сарненському будинку культури залізничників «Жовтень», зал був переповнений, а ті, що не вмістилися, слухали на вулиці — виїзне засідання Верховного суду Української РСР транслювалося.

А я, слухаючи показання потерпілих — матір чотирьох дітей Любов Павлівну Грищеню та інших вдів, слухаючи карбовані слова головуючого на тому процесі члена Верховного суду УРСР В. Т. Маляренка, чіткі й переконливі формулювання державного обвинувача, 1-го заступника прокурора Української РСР С. Ф. Скопенка, показання свідків та гнівну промову громадського обвинувача В. П. Бовкуна, який від імені двадцяти тисяч працівників лісу Ровенщини вимагав найсуворішої кари убивцям,— думав про те, що трагедію можна було б відвернути, належно поставившись до всіх попередніх «витівок» Шабака. Адже не треба бути провидцями, щоб передбачити, як далеко може завести таких, як Шабак, всепрощення і відчуття безкарності...

...А над убивцями кари грім загримів. М. Д. Шабака засуджено до виняткової міри покарання — до розстрілу. М. М. Худобу — до п'ятнадцяти років позбавлення волі в колонії посиленого режиму.

І присутні в залі, і люди, які слухали надворі, зустріли вирок громом оплесків.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Ровенська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

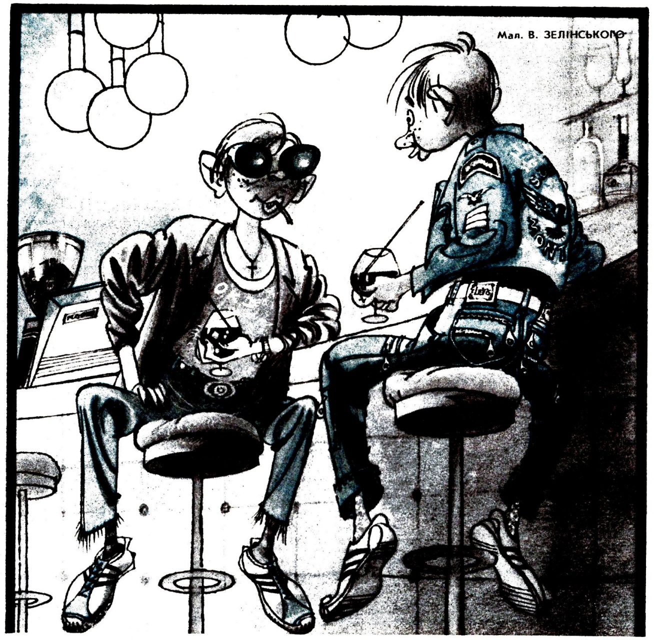

— Як швидко час минає! Здається, тільки учора я просив у батька лише на морозиво...

Ще не так давно, пригадую, багато критичних списів летіло, чимало грізних філіпік лунало на адресу нерозпорядливих торговельників, котрі ніяк не могли по-людському організувати таку, здавалось би, просту справу, як прийом від населення скляної тари. Щиро кажучи, я тоді ніяк не міг второпати, в чому тут заковика. Можливо, гадав, важко підібрати людей на цю роботу, можливо, вона є непрестижною, і дівчата воліють виходити заміж за космонавтів, інженерів або міліціонерів, обминаючи приймальників склотари? Але досвідчені люди запевнили: неофіційні конкурси на заміщення вакантних посад приймальників посуду подекуди перевищують офіційні конкурси в інститут кінематографії. Отже, справа не в престижності. Може, важко підібрати відповідні приміщення? Очевидно, важкувато, але ж винахідливі торговельники, відомо, коли дуже захочуть, завжди знаходять необхідні приміщення. До того ж, прийом склотари вигідний як нашому господарству в цілому, так, зокрема, й самій торгівлі. Одне слово, до причини я так і не докопався.

А тим часом, поки я роздумував, справу майже повсюдно поліпшили. Нарікань значно поменшало, хоч і тепер іноді можна побачити довгу чергу до приймального пункту або приклеєну до зачинених дверей записку: «Сьогодні пляшок не приймаємо через відсутність ящиків». Неначе ящики має приносити з собою здавач.

Однак будемо справедливими: тепер такі випадки — це не що інше, як винятки.

Саме такі випадки-винятки досить часто можна було спостерігати на приймальному пункті склотари при магазині № 71, що на вулиці Стасюка в Чернівцях. Люди в черзі не раз, бувало, ремствували: «Ну що за біда! І приймальники молоді, освічені, кмітливі хлопці, і приміщення є, а ніяк не можуть організувати справу так, щоб ми тут дурно не витрачали часу». Справді, хлопці тут працювали порівняно молоді. Лише Віктору Чемпелі було тридцять п'ять, а Михайло Лук'ян, Валерій Долженко, Василь Влад, Василь Стадник, які, підміняючи та заступаючи один одного, приймали тут посуд, не досягли ще й тридцяти років. І таки освічені хлопці: всі закінчили десятирічку. І кмітливі, цього також не відбереш.

Та, уявіть собі, ці освічені, метикуваті хлопці вскочили в страшну халепу. Намовив їх молодший роками і менш освічений Борис Шейчук, водій автомашини, котрий відвозив пляшки з пункту на підприємства. Той Шевчук, як виявилось, приносив проштамповані бланки товаро-транспортних накладних, котрі він якимось чином діставав на Садгорському заводі безалкогольних напоїв, та разом з приймальником виробляв фікцію: буцімто приймальник здав, а водій прийняв кілька тисяч пляшок. Після цього фіктивну накладну здавали в бухгалтерію заводу, а та акуратно перераховувала гроші об'єднанню «Продтовари». А приймальник вилучав готівку, котру одержував для розрахунків з населенням, і ділився з Шейчуком. Крім того, кожен приймальник одержував ще й додаткову зарплату за нібито закуплені пляшки.

Історія, прямо скажемо, досить банальна. Але в кожній банальності завжди можна знайти якусь дивинку. Тут, як мені здається, отих дивинок аж кілька.

Розкрадали протягом цілого року. Вкрали понад десять тисяч карбованців. Садгорський завод переказав цю суму за 77 тисяч пляшок, котрих ніхто на підприємстві не бачив. Як можна було не помітити такої нестачі? Це дивина перша.

Як можна було при проведенні інвентаризацій на приймальному пункті магазину не засікти систематичної здачі неіснуючих пляшок? Це дивина друга.

Невже при певному конкурсі на посаду приймальника склотари не можна було підібрати на роботу таких же освічених, таких же кмітливих, але чесних людей? Це дивина третя.

Чи бухгалтери Садгорського заводу безалкогольних напоїв та об'єднання «Продтовари» хоч приблизно відають, за що саме вони одержують заробітну плату? Це дивина четверта.

І все ж, навіть за наявності стількох дивин, справа залишається банальною. Принаймні, для Буковини. Бо аналогічна придибенція сталася і в чернівецькому магазині № 26 того ж об'єднання «Продтовари», де приймальники посуду Сергій Купріянов і Валер'ян Збіхлі, змовившись із водієм автомашини Расимом Бабахан-огли Муталлімовим, так само здавали на Будинецький завод мінеральної води «паперові» пляшки і поцупили понад шість тисяч карбованців.

Більше того, пошесть стала поширюватися й на периферію. Приймальники склотари Хотинського коопунівермагу Геннадій Микитюк та Марія Мокриєнко, увійшовши в змову з деякими працівниками Хотинського пивзаводу, теж при допомозі фіктивних накладних на незакуплені і неіснуючі пляшки зуміли поцупити близько п'яти тисяч карбованців. Ці приймальники також міркували собі: навіщо морочитися з тими здавачами, сваритися з ними через якісь недодані їм двадцять копійок, тягати туди-сюди тарні ящики, коли можна просто заповнити фіктивну накладну — і план уже маєш, і грубі гроші одразу в кишеню кладеш. Про інше вони тоді не думали. Про інше вони мають повну змогу поміркувати тепер.

Але поки вони сальто-морталили з фіктивними накладними, то, крім усього іншого, черга біля приймального пункту зростала, люди ремствували...

Це, звичайно, не означає, що в кожному випадку, коли біля якогось пункту прийому склотари збирається велика черга, то ми обов'язково маємо вбачати в цьому якесь крутійство. Ні, там можуть просто працювати нерозпорядливі або ж ледачі люди. Але, про всяк випадок, і глибше зацікавитися цим не завадить.

Як ото кажуть,— задля профілактики.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Чернівецька область.

Мал. А. БОРДУНІСА

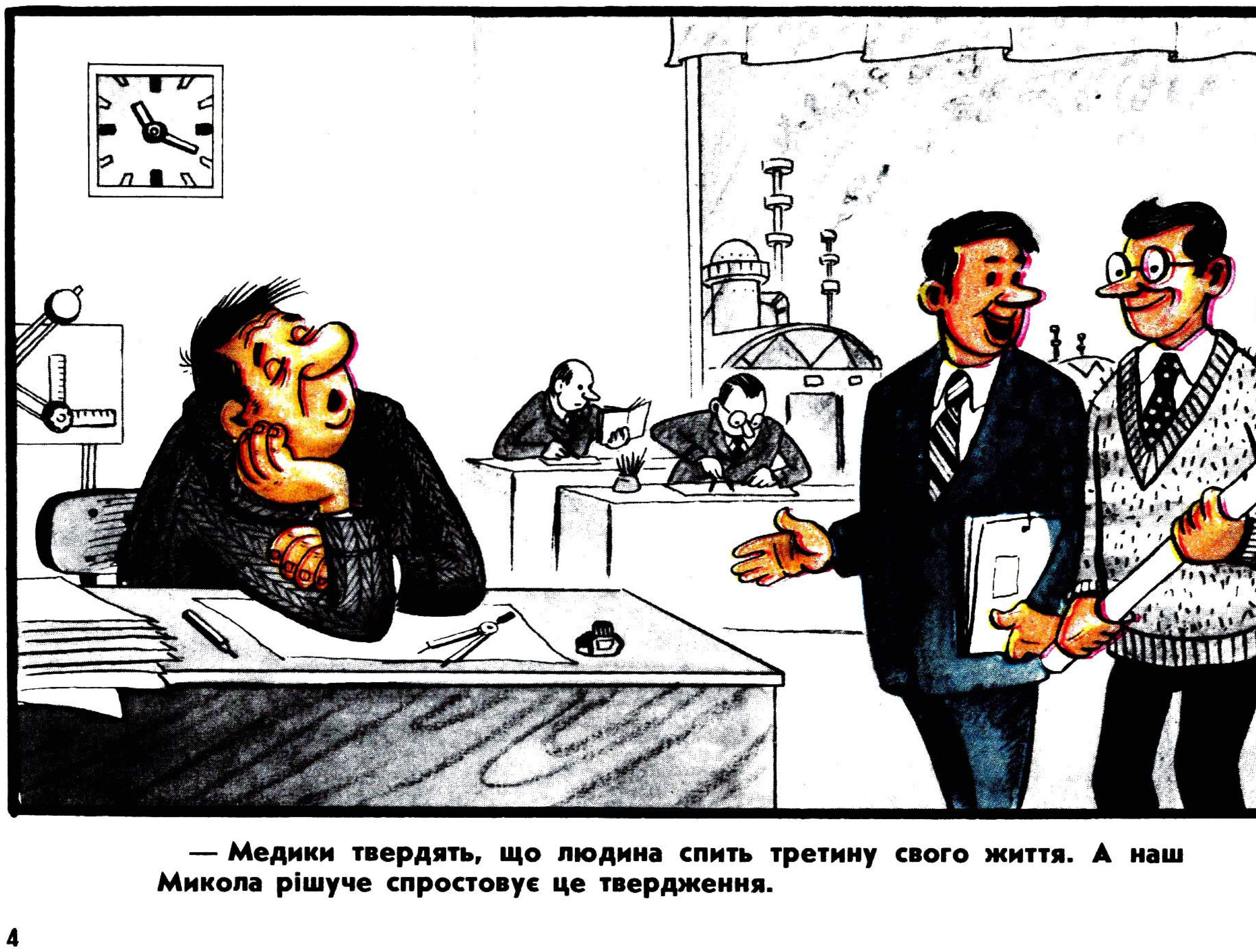

— Медики твердять, що людина спить третину свого життя. А наш Микола рішуче спростовує це твердження.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хтозна-чим займалися директор радгоспу «Косівський» Косівського району Івано-Франківської області А. П. Манійчук та секретар парткому В. І. Чоботок, тільки не своїми прямими обов'язками. Через це радгоспні поля родили негусто, зате скрізь процвітала безгосподарність. Про що і написали працівники радгоспу до «Перця».

Перевірити лист редакція попросила Косівський районний комітет народного контролю. Як повідомив голова комітету А. Т. Супрун, факти, наведені в листі, мали місце. Постановою бюро райкому партії директорові А. П. Манійчуку оголошено сувору догану. За безвідповідальне ставлення до виконання службових обов'язків секретареві партійного комітету Чоботку В. І. оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки. Його увільнено від обов'язків секретаря парткому.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Василь КРАВЧУК

ЗВОРОТНІСТЬ МРІЙ

Петро в душі леліяв думку
(Штовхне ж бо рогом чорт у спину) —
Як із казенного рахунку
На власний кошти перекинуть?

Вдалось. Та після того вчинку
Тепер він думає, нещасний:
Коли ж з казенного будинку
Його відпустять вже у власний?

ВІДГАДАВ

Малий Федько питає тата:
— Куди це ти тікаєш з хати?
— Який-бо ти цікавий, синку...
Піду до друзів на хвилинку.

Всміхнувсь Федько. Примружив очі —
Він батьку вірити не хоче:
— Я знаю. Ти тікаєш з хати,
Щоб знову ніс пофарбувати...

ДОЧЕКАЛИСЬ

Довго ждали батько й ненька —
Як би сина одружить?
Взять невісточку гарненьку
Й разом з дітками пожить.

Дочекались. Одружився.
Новий лад в сім'ї настав:
Син у хаті поселився,
Батьків в кухні прописав.

ХУДОЖНЯ НАТУРА

Клима друг почав питати,
Чи уміє він співати.
— Все залежить,— каже Клим,—
Скільки вип'ю перед тим.

НОМЕНКЛАТУРНА ЛІЧИЛКА

Зав розтринькав промтовари,
І над ним нависли хмари.
Засідали, розбирали,
Покарали, записали.
Каявсь. Клявся. Зникли хмари,
Й зав очолив продтовари.
Знов дали йому печатку —
Й почалось усе спочатку:
Зав розтринькав продтовари,
І над ним нависли хмари.
Засідали. Розбирали.
Записали. Покарали.
Знов дали йому — печатку.
(Починай читать спочатку).

*м. Ізяслав
на Хмельниччині.*

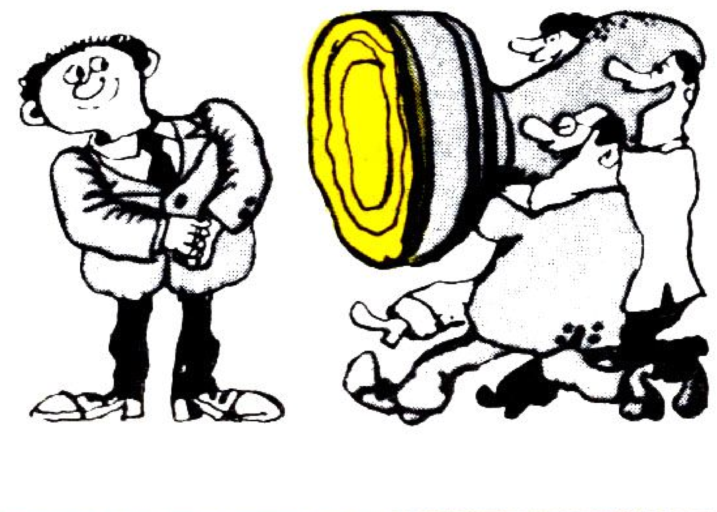

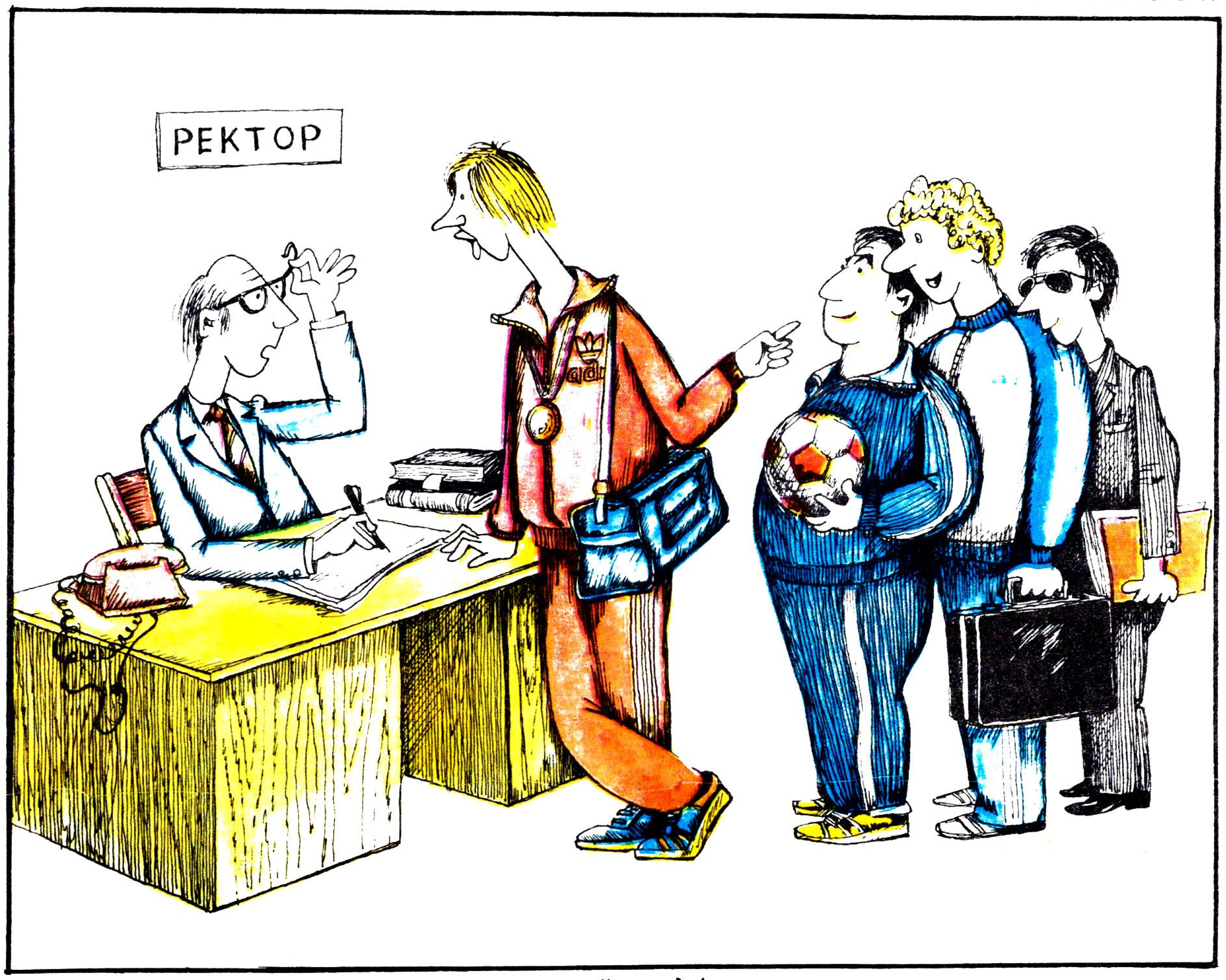

— До інституту ви ж мене прийняли! А тепер мусите зарахувати також мого тренера, масажиста, психолога...

АФОРИЗМИ

● *Пригрітися краще за все, лишаючись у затінку.*

● *Людині все під силу, але не все по плечу.*

● *Кіт у мішку виявився троянським конем.*

● *Слово — не горобець: його завжди можна узяти назад!*

● *Вміти долати перешкоди ще не означає ні перед чим не зупинятися.*

● *Не боровся за добре ім'я: йому його дали батьки.*

● *Найвдячнішим виявився Сізіфів труд — про нього й досі говорять.*

**Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.**

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

НОВИНИ АРХІТЕКТУРИ

м. КІРОВОГРАД. «Як відомо, останнім часом у порядку експерименту і з метою економії міської площі на окремих будинках саджають гаї, обладнують басейни... Ми теж вирішили в цьому не пасти задніх,— поділилися своїми планами з кореспондентом ТАП у Кіровоградському міському житлоуправлінні. — Унікальне озерце вже зараз ви зможете побачити на даху будинку № 6, що по вулиці Карла Лібкнехта, у мікрорайоні № 14. Воно утворилося тому, що тут не діє зливна система. Щоправда, мешканці будинку скаржаться на сирість у квартирах, але ми поки що не звертаємо на їхні скарги уваги. Нас зараз хвилює інше: де б дістати для цього озерця мальків коропа».

НОВА СТРАВА

Як відомо, кожну харчову новинку споживач купувати не поспішає: а раптом не сподобається? Тому працівники Одеського консервного заводу вдалися до такого не вельми хитрого способу: виготовивши у великій кількості пюре із квашених огірків, вони написали на банці: «Огірки консервовані». Оскільки ж банка металева, то споживач тільки вдома побачить, що то не огірки, а вже каша із них. І отже, є надія, що покуштує цю нову страву.

БЕЗ ЗАЙВОГО КЛОПОТУ

м. ЛУЦЬК. На підприємстві «Волиньвторресурси» вдалося скоротити багато трудомістких і складних операцій, зв'язаних з пресуванням і пакуванням сировини.

Тут вторинні ресурси часто скидають просто неба у величезні купи, де вони лежать стільки часу, скільки потрібно для перетворення в абсолютно непридатний для переробки мотлох. Підприємству ж лишається тільки вчасно вивезти його на смітник.

КЛУБ НЕЦІКАВИХ ЗУСТРІЧЕЙ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Так називають недобудований клуб у селі Верхівні Ружинського району. А нецікаві зустрічі — це зустрічі жителів села з головою Ружинського міжколгоспбуду тов. Кучеренком. Бо кожного разу тов. Кучеренку не цікаво обіцяти найближчим часом завершити будівництво, яке розпочато ще в 1977 році, а верхівнянам не цікаво ті обіцянки слухати. Оскільки далі балаканини справа не йде.

БДЖОЛАМ — НЕ МЕД

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ми вам забезпечуємо доставку до об'єкта, ви нам підписуєте акт про прийом будинку!

Виявляється, що бджоли — досить кусючі створіння. Інша так джигонути може, що світ за очі побіжиш і пару тижнів чухатись доведеться.

Завернув оце якось до Мар'їнського району, що на Донеччині. У село Добровілля, де знаходиться центральна садиба колгоспу ім. Кірова.

— Ну, як ваші бджоли? — питаю.

— А що бджоли?

— Жалять?

— Та де там! Смирні такі, що хоч на вулик, вибачайте, у чому мати народила сідай, жодна не вкусить.

— Нову породу вивели, чи що?

— Не те, щоб нову, і не те, щоб вивели... А так, знаєте, трішки теє... Стару, значиться, перевели...

І добряче, скажу вам, із цим ділом повозилися. Тільки-но вздріли, що оті бджілки за нектаром настромилися і кожна з них облюбувала собі квіточку, їм відразу з неба як сипонуть, як бризнуть. І не якусь там дурничку, а найвищого гатунку хлорофос. Такий, що в самому Добровіллі народ, кажуть, сім днів чхав і ще й досі носи затуляє. Оті пречудові пахощі долетіли і до райцентру, де саме знаходяться кабінети спеціалістів сільгоспуправління, яке очолює Віктор Олексійович Манько. І там, нівроку, пару разів чхнули. Правда, не так від того, що в носі засвербіло, як на те, що отой хлорофос наробив. Він же, капосний, спромігся вкоротити життя 30 відсоткам бджіл, яким відразу ж і карачун прийшов. Як глянули пасічники, аж за голови схопилися: тих комах біля кожного вулика — наче маку.

Дивно тільки, що ніхто не наважується в цій нечуваній досі за своїми масштабами справі претендувати на пальму першості.

— Що ви! Що ви! Ми того дня нічогісінько отрутохімікатами обробляти і не думали,— категорично відмовляється від авторства голова колгоспу ім. Кірова Микола Петрович Борисенко. — Хіба ми не свідомі? Чи меду не любимо? Може, то сусіди?

— Ні-ні! Боронь, боже! У нашому господарстві літаком і не пахло,— відхрещується від новітнього методу труїння бджіл з неба сусіда Олександр Пилипович Ландар, голова колгоспу «Червоний Жовтень».

Не схотів ні за які медяники взяти на себе ініціативу і ще один сусіда — Олексій Петрович Бешуля, який очолює колгосп «Жовтень».

І літак, який бачило у ясному небі мало не піврайону і з якого щедро сипалась отрута, повис у повітрі. Чий, звідки — невідомо. Розібратись у цьому загадковому явищі не допомогли і самі авіатори.

Хоча воно з цими аеропланами всяке може бути. Штурвал на себе, штурвал від себе, форсаж врубав і вже, дивись, з одного колгоспу до іншого шугонув. Скажімо, з колгоспу «Родина» у колгосп ім. Суворова. А поки отой переліт тривав, з недбало підігнаних заслонок літака дещиця отрутохімікатів, може, мішечок, може, й три, без перешкод сипонулась у мальовничу річечку Вовчу. Пліточки та лящики, карасики та окунці спочатку навіть розгубилися. Що воно, мовляв, за підкормка така? А згодом, коли наковталися тих хімікатів, якими мав оброблятися ячмінь колгоспний, таки не витримали і попливли за течією догори черевцями. Нащо вже щупаки до різної погані стійкі, а й тим було непереливки. Дісталося, зрозуміло, і тьмітьмущій бджіл. Бо, крім річки, літак щедро зросив і присадибні ділянки колгоспників разом з усим, що там знаходилось. Попадали бідолашні комахи, так і не встигши запилити колгоспні гречки та горохи.

Точно не встановлено, чи вдається нищити у наведений вище цілком сучасний спосіб цих медоносних комах у колгоспі ім. Жданова Великоновоселківського району. Але що й там бджолам далеко не мед — достеменно відомо. Яке живе створіння, скажіть на ласку, зможе втриматись, коли проти нього пустити могутню сільськогосподарську техніку? Таку, як, припустімо, комбайн. Та ніхто там не вдержиться. А голова колгоспу Віктор Юхимович Афендиков разом зі своїм головним агрономом Василем Дмитровичем Атамановим саме таку штуку й устругнув. Проти бджіл (мабуть, дуже вже, кляті, кусалися) кинули оті самі комбайни. Не до нектару, меду чи прополісу було комахам, коли їх разом з еспарцетом, що якраз розпустив свої медоносні квіточки, почали косити. Та так здорово шаткували залізними ножами на жумигу, що куди твоє діло. Ледь не сотня вуликів за одним рипом позбулася робочих бджіл. Адже ж косили не на звал, як те й годилося б, аби дати бджолам змогу вже зі зрізаного еспарцету втекти, а напряму, через різні барабани, диски, вичавлювачі. До того ж, нікому з керівників колгоспу і в голову не прийшла думка попередити про цю бджоляну косовицю пасічників.

— Мабуть, поспішали дуже,— намагався пояснити ситуацію начальник обласного управління сільського господарства Анатолій Семенович Жерновий. — Швидше за все — строки різали. Та й взагалі головну увагу зосереджуємо на кормах, та щоб хлібець був. А бджоли... Як є мед — добре. А немає... Що ж — обійдемося.

Воно й так. Обійтися можна. Як отой казав: предки наші колись без штанів ходили і нічого, не померзли дуже. А от чи треба обходитися? Хіба не краще мати хліб і корми, сало й олію, а ще й запашний, вельми корисний медок? Тим більше, що не якийсь цунамі безжалісно знищив десятки тисяч бджіл, а нехлюйські байдужі руки.

У минулому році подібним нищенням займались і в інших господарствах області. Лише в колгоспі ім. Кірова вже Волноваського району відразу позбулися цілої пасіки, бо під час цвітіння дерев обробили садок метафосом. Дев'яносто здорових, роботящих сімей наче корова язиком злизала. Не краще подбали про них і у колгоспі «Світанок». Тільки під руку потрапив вже не метафос, а вофатокс. Саме цією хімією і покропили не лише шкідників, а й 20 бджолосімей.

Ото на Донеччині й кажуть: були, були колись у кума бджоли. Еге ж, були, та досить гучно загули. Бо не до меду їм щось ниньки в окремих колгоспах славної області.

І. ЛАГОЗА,
спец. кор. Перця.

Донецька область.

У кожного керівника свій почерк. Наприклад, начальник будівельно-монтажного управління Київської облспоживспілки Маркіян Дмитрович Демидов уникає дрібної опіки над дільницями та бригадами. Він любить виїжджати на об'єкти тільки за хорошої погоди, і то вже тоді, коли, як то кажуть, «горить». Коли далі, словом, уже нікуди. От як, наприклад, в оцьому випадку...

Дійшла до управління чутка, що на будівництво сквирського універмагу завезли залізобетонні східці. А в проекті було передбачено мармурові.

— Горить! — сказав начальник управління і помчав у Сквиру.

У небі ясно світило сонце, тож і настрій у Маркіяна Дмитровича був піднесений. І незважаючи на те, що залізобетонні східці вже було встановлено на місце, начальник анітрошечки не засмутився. Він похвалив будівельників за ударну роботу, а потім тихо сказав бригадирові:

— Розбирайте...

Бригадир Віктор Омелянович Танцюра мовчав. Він пригадав день, коли завезли ті східці. Тоді вся бригада сиділа без діла, бо не було будівельних матеріалів. Хлопці курили і промовляли на адресу керівників усякі різні слова... (Ми їх повторювати тут не будемо). А в цю хвилину підвалили східці! Та коли б не те що залізобетон, а й купу чортів завезли на будову, то й тоді б ніхто не дивився, що там накреслено у проекті! Склали б хлопці отих чортів у східці, та ще так майстерно, що й ріжок ніхто б не помітив. Ходили б люди по отій чортовій драбині, як по персидському килиму...

Тут саме час зауважити, що на цій будові отаким самим копилом діють ще від самісінького «нуля»: то щось будують, то знов розбирають. Іще коли заклали фундамент, відразу ж услід за тим було подано категоричну команду:

— Розбирайте! Відхилилися від проекту...

Тим-то і темпи цього будівництва, м'яко кажучи, аж ніяк не казкові: почали зводити споруду ще в 1979 році, а до кінця все ще далеко...

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

АБИ БЕЗ ДІЛА НЕ СИДІТИ

З іншим аршином підходять до керівництва будовами у Київському облміжколгоспбуді, де головою Анатолій Григорович Сорокун. Нехай гримить грім, хай падає град чи каміння з неба,— все одно обласні спеціалісти сидять на об'єктах. Приміром, коли у Сквирі споруджували деревообробну майстерню,— ні в дощ, ні в бурю, ні в морозяні дні не вибували з будови і заступник голови облміжколгоспбуду, і головний інженер, і начальник відділу капітального будівництва. Вони тримали в руках креслення, тримали також під постійним контролем роботу досвідченого будівельника, головного інженера райміжколгоспбуду Леоніда Олексійовича Болтівця. Звіряли з проектом кожну цеглину, кожний встановлений деревообробний верстат.

— Так,— казали вони. — І тут так... Усе за проектом.

Прибув голова:

— Та воно ніби й так, а з хати як?

— Що?

— Та у вас же у Сквирі вже є одна діюча деревообробна майстерня, а на якого дідька ви збудували ще й другу? Ні матеріалів, ні грошових фондів на дві майстерні не передбачено...

Тоді на двері нової споруди повісили новий замок і потихеньку розійшлися. І не співають верстати, не летить тирса із тирсопроводу, а замість неї вилітають з труби горобці, які позвивали гнізда у всіх механізмах. Разом з горобцями вилетіло на вітер 63,5 тисячі карбованців державних грошей, витрачених на будівництво...

Позітхали відповідальні товариші над такою промашкою, покрутили головами, та що вдієш! Робити щось треба! І невдовзі знайшли собі нову роботу: заходилися будувати на подвір'ї цього ж таки Сквирського райміжколгоспбуду цех по виготовленню залізобетонних виробів. І на цей раз не дрімали обласні спеціалісти. Правда, вони вже менше заглядали у проекти, зате увесь час ходили по території районної будівельної організації та все придивлялися — чи, часом, не виявиться тут іще одного цеху по виготовленню залізобетонних виробів?

— Так,— казали вони,— оце — гараж. А ото дві деревообробні майстерні, а ось контора... Ага... Залізобетонного цеху ніби нема. Ну, слава тобі...

І тільки ото зібралися полегшено зітхнути, як тут голова:

— Знову дубль!

— Що?!

— Знову маємо двоє близнят.

Виявляється, в Жулянах облміжколгоспбуд уже повним ходом споруджує завод по виготовленню залізобетонних виробів!..

І на новий цех у Сквирі, який обійшовся у 225 тисяч карбованців, також повісили новий замок...

Звичайно, про планування і підготовку до будівництва жулянського підприємства прекрасно відомо було і в Києві, і у Сквирі. Тут уже не скажеш, що ліва рука не знала, щó робить права. Та тільки жодна з цих рук не зворухнула навіть пальчиком, щоб якось узгодити свої дії.

І тепер міжколгоспбудівці не знають, що його далі діяти: чи то шукати якесь пристосування двом новим, нікому не потрібним спорудам, чи то затівати будівництво іще одної? А що! Досвід у цьому ділі у них, як бачимо, є.

М. ПРЯДКО.

Київська область.

«Через відсутність турботи про охорону та збереження вантажів—непоодинокі випадки крадіжок на залізничному транспорті».

(З листів до редакції).

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

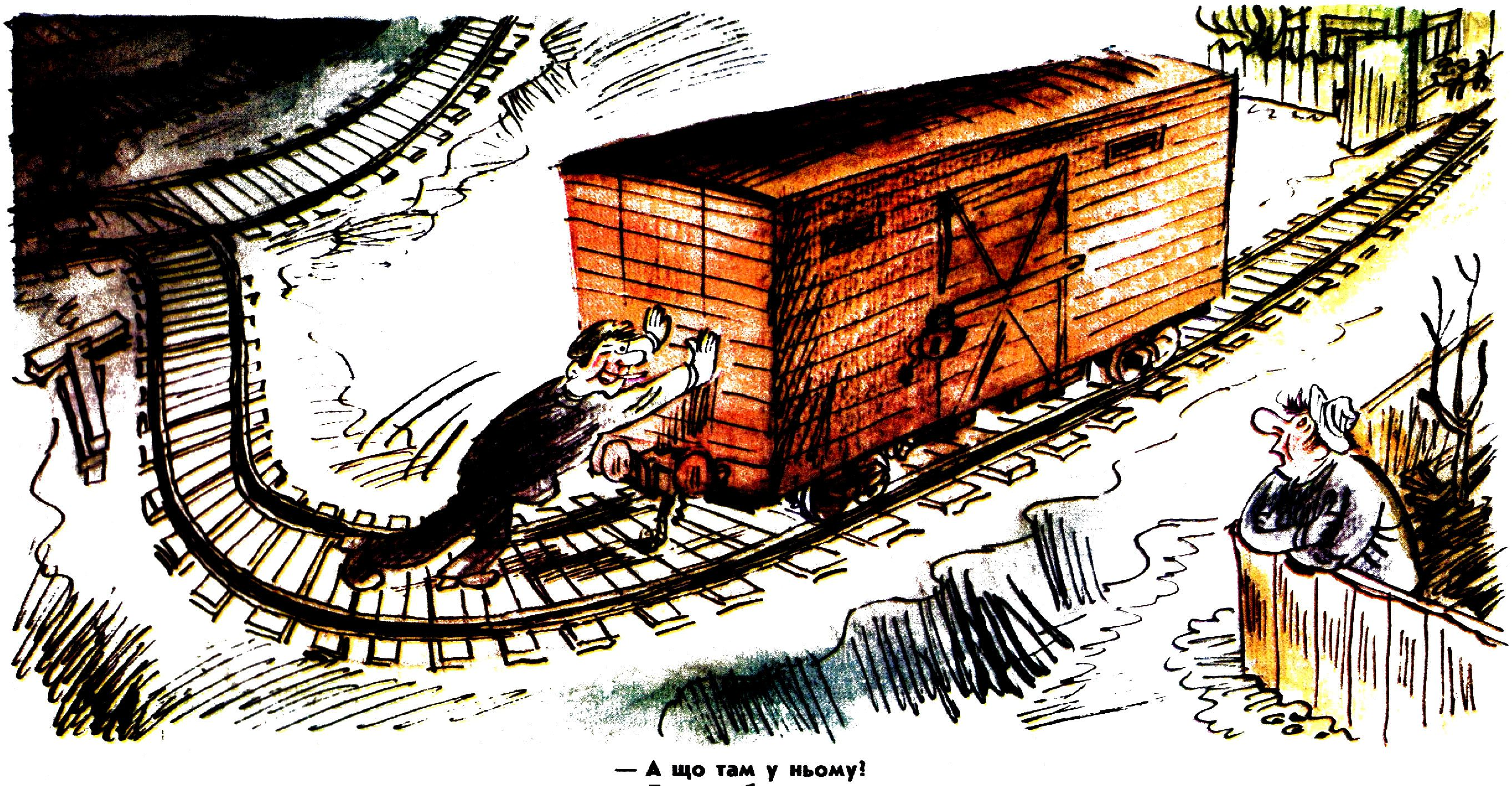

— А що там у ньому?
— Дома побачу.

Забутий рецепт

Ви помітили, що колись популярний торговельно-побутовий афоризм «Клієнт (відвідувач) завжди правий!», любовно виписаний аршинними літерами, практично зник з магазинів, майстерень та інших причетних до обслуговування організацій, поступившись місцем заклику до взаємної ввічливості? І це не випадково: навіщо, справді, декларувати те, чого немає.

А от нагадування про взаємну ввічливість, або, інакше кажучи, взаємну стриманість, якраз до речі. Приїздить, скажімо, чоловік «Жигулями» (чи його притягують на буксирі) на станцію технічного обслуговування (СТО) № 7 обласного виробничого об'єднання «Київавтотехобслуговування». Раненько приїздить. Раніше, ніж їхав би на риболовлю чи по гриби. Поломка виникла ніби й копійчана, але без потрібної деталі «Жигулі» вже не машина, а тонна металу. Раненько ж він приїздить тому, що розраховує, поставивши авто на ноги, іще й на другу зміну встигнути.

Проте перед зачиненими ворітьми станції уже чекає сходу сонця чималенька група таких же, як і він, автолюбителів. Перерахувавши конкурентів-претендентів на автосервіс і прикинувши, скільки часу слюсар може затратити на заміну деталі, клієнт заспокоюється: встигну. І даремно заспокоюється. Бо не знає, що майстром-приймальником на СТО-7 працює Дмитро Васильович Шупик. А для нього немає більшої насолоди, як випробовувати клієнтів на витривалість нервових систем.

Майже через кожні півгодини майстер влаштовує затяжні перекури. Окрім того, йому підсовують техпаспорти особи, яких доля ощасливила правом називати Дмитра Васильовича просто Дімою, і він оформляє їм наряди-замовлення поза чергою та ще й проводить для них тривалі технічні консиліуми на предмет встановлення діагнозу. Коли ж рядовий відвідувач добереться нарешті до віконечка майстра, нерідко виявляється, що запаси деталей, які Діма щойно виписував на машину приятеля чи знайомого, уже вичерпалися. А інформацію про наявність їх на складі тут завбачливо не вивішують.

Ми провели редакційний експеримент: о восьмій годині ранку зайняли чергу. Перед нами було лише десять чоловік, проте машину ми змогли здати на ремонт да-а-леко після полудня. Полагодили її неякісно. Приїхали наступного дня. Довелося знову ставати в чергу, бо жертви автосервісної халтури ніякими пільгами на СТО-7 не користуються. Довелося також вдруге платити за ту ж роботу, що її не виконали як слід напередодні.

Але ми, повторюю, експериментували. А відвідувачам не до експерименту. От і уявіть, які пристрасті могли б закипати перед віконечком Д. В. Шупика, якби не табличка із закликом до взаємної ввічливості. А так Дмитро Васильович голосу ні на кого не підвищував, тягнув свою лямку дуже повільно, зате спокійно, тому якось незручно було і йому висловлювати все, що думаєш про такий сервіс.

Щоправда, дехто з наївних клієнтів намагався прорватися до начальника станції В. В. Короленка або його заступника В. І. Куролана, щоб якимось чином розчулити їх і видиганити потрібну запасну частину. Але першого застати на місці важкувато, а у Василя Івановича, як і в Д. В. Шупика, виробився стійкий імунітет до автолюбительських сліз і він посилав усіх незнайомих йому особисто відвідувачів у кращому випадку до того ж таки Шупика.

І правильно робив. Клієнт повинен твердо затямити, що автолюбителів багато, а директорів і замів СТО можна на пальцях перелічити.

Багато хто з харківських автолюбителів це затямив. І коли вдавався до послуг харківського міжобласного центру «АвтоВАЗтехобслуговування», то не топтався під дверима генерального директора або головного інженера Г. Г. Менделя, а шукав майстра дільниці термінового ремонту Пісоцького, який за визначену винагороду міг усе. Навіть хрестовиною чи розподільним валом ощасливити («жигулісти» знають, яка це коштовність). Правда, не без допомоги того ж Менделя. Останній забезпечував Пісоцького бланками спеціальних карток, за якими звичайним клієнтам в порядку черги виділяли гостродефіцитні деталі і вузли. Той ішов із ними на склад і брав усе, що потрібне було для виконання спецзамовлення. А щоб стати спецклієнтом, досить було викласти кругленьку суму або займати тепленьке місце в торгівлі, сфері побуту, словом, також мати якесь відношення до дефіциту. Одержану деталь Пісоцький виписував на будь-яку автомашину, що в той час була на ремонті, а сам дефіцит вручав облагодіяному.

Поінформовані клієнти об'єднання «Вінницяавтотехобслуговування» також не пхалися прямісінько до генерального директора А. С. Дудзика. Одні йшли до майстра рихтувальної дільниці В. С. Шестопала, інші — до автомеханіка спецавтобази «Укрм'ясомолпрому» А. С. Гуцола. Останній хоч і не мав безпосереднього відношення до служби автосервісу, зате відкривав ногою двері до кабінету самого Дудзика і його заступниці Є. Грановської. А ногою тому, що руки були зайняті пакунками та готівкою, які вдячні клієнти вручали Гуцолу і левову частку яких той відносив своїм шефам. Пізніше, правда, до прямого спілкування з клієнтурою опустився і начальник СТО-1 цього об'єднання В. М. Муратов, але він на дрібниці не розмінювався: спирт брав декалітрами, делікатесні продукти — оптом, гроші — сотнями.

З усіх липкоруких керівників автосервісу лише начальник Переяслав-Хмельницької СТО-10 об'єднання «Київавтотехобслуговування» Г. П. Маличенко із самого початку взяв ініціативу у власні руки і особисто брав хабарі за твердо визначеними ним же розцінками. Скажімо, громадянин Боброус вручив йому тисячу карбованців за кузов для автомобіля, на кругленькі суми довелося розкошелитися Колотку, Котенку, Радьку, Ременцю, бо інакше їхні машини іще довго могли б служити хіба що схованкою від негоди для курей.

Можна було б і далі ілюструвати нашу розповідь фактами тяганини, бракоробства, хамства, здирництва, бо, на жаль, редакційна пошта на них не бідна. Але ж суть не стільки у фактах, скільки в тому, чому вони є взагалі. Чому, все-таки, здавалося б, добре продумана система автотехобслуговування, покликана полегшити наші з вами побутові клопоти і заощаджувати наш час, насправді нерідко забирає чимало того часу, нервів... і «троячок» та «п'ятірок».

— Розбещує дефіцит,— «відкрив» мені очі директор однієї СТО, вимінявши свою відвертість на обіцянку не називати його прізвища. — Якби було більше станцій техобслуговування, а на цих станціях склади ломилися від хрестовин, розподільних валів і їм подібного дефіциту, зі мною навряд чи починали вітатися іще здалеку. І спокушали б менше. А де попит переважає пропозицію, там завжди пахне свіжою копійкою, а кадри в нашій системі є всякі. Дехто лише заради тієї копійки і намагається до нас пролізти...

Стверджувати, що сказане директором вразило мене свіжістю спостережень та оригінальністю висновків, я не буду. Подібне теоретизування я чув у кабінетах багатьох відповідальних працівників служби автосервісу. Але від цих розмірковувань несло якоюсь фатальністю: за кожним, мовляв, не встежиш... А от згаданому, проте не названому директорові вдалося досягти майже фантастичних результатів: на керованій ним станції відвідувачам не кажуть, що їх багато, а майстер один; оперативно інформують, які запчастини є на складі; і головне — клієнта не доводять до тієї кондиції, коли він змушений лізти у кишеню за «мастилом»; навіть добровільне пожертвування вручити слюсареві можна лише при умові найсуворішої конспірації.

— Не бачу ніякої фантастики,— заперечив співрозмовник. — Ми скористалися відомим, але де-інде забутим рецептом: менше слів, більше діла. Найрішучіше виполювали навіть паростки здирництва: вивісили у холі естетично оформлену скриньку, не полінувалися пояснити відвідувачам, для чого вона. Кожен з них запрошувався поінформувати адміністрацію, яких він зазнав незручностей і в яку додаткову суму ці незручності йому вилилися. Кілька таких сигналів оперативно розглянули, належно відреагували, довели до відома громадськості. І знаєте — наче сто бабок пошептало.

А що — у цьому щось є. Може, звичайно, в республіканському спецуправлінні «Автотехобслуговування» мають інші рецепти виведення здирництва і хамства, так, будь ласка, нехай застосовують. Бо страх як уже кортить потішити око афоризмом «Клієнт завжди правий», дійсним як за формою, так і за суттю.

В. БОНДАРЕНКО.

Вінегрет з перцем

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

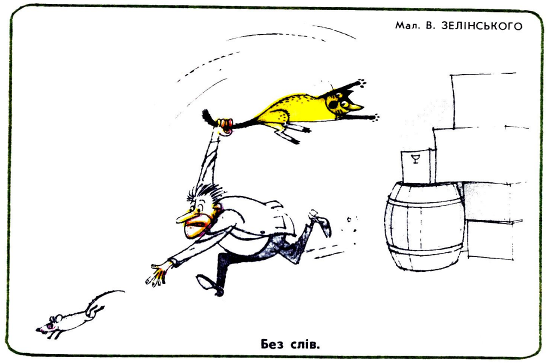

Без слів.

Мал. І. НОВИКОВА

— А чогось пристойнішого ти не міг принести з риболовлі!

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

Мал. П. ЗЛАТАНОВА

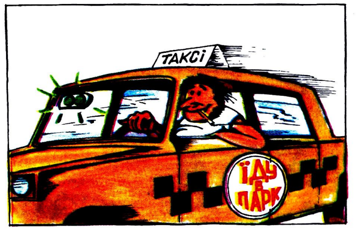

Мал. В. САВІЛОВА

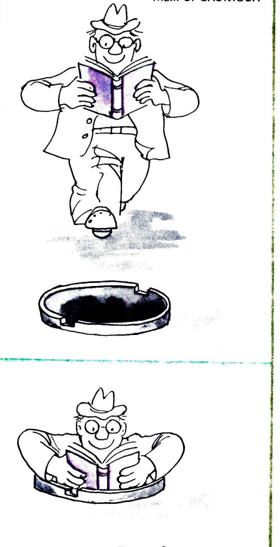

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

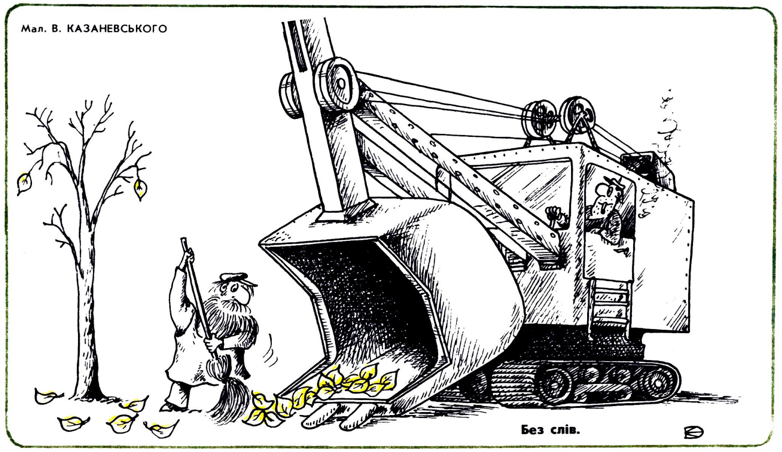

Без слів.

Народні усмішки

ЗА НОВИМ ГОДИННИКОМ

Іде чоловік селом у нових чоботях, милується ними, часто поглядає на нового годинника, що теж тільки-но купив. Аж ось із двору вискакує собака, рвонув дядька за штани і відбіг у бік. Дядько на весь голос, щоб усі чули:

— Слухай, ти, псюко, я тебе зараз як уперіщу оцим новим чоботом, то ти за моїм новим годинником через п'ять хвилин богові душу віддаси.

Повідомив М. ГЕЛЬМАН.

м. Новомиргород Кіровоградської області.

ЩЕ НЕ ПОПАДАВСЯ

Ідуть фельдшер із своїм приятелем навпростець через сільське кладовище. Фельдшер, киваючи то в один бік, то в другий, хвалиться:

— Ось цього я лікував, цього, цього теж.

І так перераховує мало не всі могили.

Назустріч іде чоловік. Побачив фельдшера і ну тікати.

Товариш запитує:

— А того ти також лікував?

— Ні, цей ще мені не попадався,— самовдоволено відповів фельдшер.

Повідомив Б. ГРИЦАЮК.

м. Здолбунів Ровенської області.

ТАК БУДЕ ШВИДШЕ

Трирічна Ліда живе у бабусі. Мама працює у місті, лише у вихідний день навідується до них. А маленькій дочці хочеться, щоб мама була завжди біля неї, тож щоденно питає:

— Бабуню, а коли приїде мама?

Щоб заспокоїти внучку, старенька бере календар і перегортає листки:

— Ось цей відірви, і цей, і цей, а тоді мамка прибуде...

Пішла баба на вулицю у якійсь справі. Повернулась і руками сплеснула: внучка зриває останні листочки календаря.

— Що ж це ти робиш?!

— Я хочу, щоб мама скоріше приїхала!

Повідомив Д. РУДЕНКО.

с. Стави Кагарлицького району Київської області.

І сміх, і гріх

НЕ НАЗИВАЮЧИ ВИННОГО

...У наших містах не все тепер як слід: кількість злочинців зростає, кількість нещасних випадків на вулицях і кількість самогубств — теж. Ті, що шукають квартиру, не можуть її знайти; ті, що мають квартиру і не задоволені нею, не можуть змінити її на кращу. При цьому деякі будинки у гарному стані пустують місяцями і навіть роками, очікуючи знесення або реконструкції. Це вже давно не новина, що наші міста стали об'єктами спекуляції, земельні ділянки коштують іноді дорожче за будинки, які на тих ділянках стоять...

Ось до цього зводився зміст однієї з передових статей, надрукованої свого часу в західнонімецькій газеті «Франкфуртер альгемайне цайтунг». Відтоді, як та стаття надрукована була, описана картина не змінилася. В кожному разі — в кращий бік. Не змінилося й іще одно: як тоді, так і потім газета не вказала, хто ж винен у такому безладді. Та це й зрозуміло, бо винуватець таке велике цабе, що газеті й заікнутися про нього страшно — сама капіталістична система.

СЛУГА НАУКИ — НА ВСІ РУКИ

Незвичайну обдарованість виявив професор Крафтон із університету Джорджа Вашінгтона, що знаходиться у столиці Сполучених Штатів. Кожного понеділка він їздив до міста Міллервіла як професор Пітер Пірс і читав у тамтешньому коледжі лекції з народного господарства. У вівторок і середу був в університеті міста Шіппенбурга уже професором Джоном Хекстом і викладав там математику. У четвер з'являвся в університеті штату Меріленд як професор Девід Гордон — фахівець із бухгалтерської справи. У п'ятницю ж перебував у своєму «рідному» університеті у Вашінгтоні, викладаючи там інженерну справу — єдиний предмет, до читання лекцій з якого він був офіційно допущений.

ЛЮДИНА, ЯКІЙ ПОЩАСТИЛО

Якось о дванадцятій годині ночі житель Чікаго містер Том Гейбл вийшов із дому на вулицю, щоб купити сигарет. На першому ж перехресті троє молодиків напали на нього і пограбували — відняли всі гроші, які при ньому були — п'ять доларів.

Містеру Гейблу цього разу дуже пощастило, кажуть лікарі,— він не помер від важких поранень. Його дружина теж задоволена: «Це просто щастя,— каже вона,— що мій чоловік залишив удома гроші, які ми назбирали на автомобіль: тепер я матиму чим заплатити за його лікування».

Отже, задоволені всі, включаючи, звичайно, й лікарів.

ЦІЛКОМ ПЕРЕКОНЛИВО...

Відбулася ця незвичайна демонстрація у англійському місті Істборні. Після того як на місцевому іподромі закінчилися кінно-спортивні змагання, перед публікою з'явився 39-літній містер Пітер Роуген, директор однієї з істборнських шкіл. Не верхи на коні, а самотужки він стрибав через бар'єри, долав інші перепони, взагалі робив усе те, що роблять на таких змаганнях вершники. А після того звернувся до публіки із такою промовою: «Ви щойно побачили, як добре стрибаю я через бар'єри і долаю інші перешкоди. Але я не можу подолати тих перешкод, які поставив перед англійськими школами уряд, скоротивши асигнування на народну освіту».

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Під моїм керівництвом ви швидко покінчите з партизанами.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Консервативна лондонська газета «Дейлі експрес» розгорнула кампанію проти лінощів та інертності деякої — усе більшої, до речі,— кількості англійських громадян. Ця кампанія користується підтримкою багатьох провідних лікарів.

У одній із статей на цю тему газета рішуче критикувала звичку багатьох англійців валятися до півдня у ліжку. «Це,— писала газета,— веде до повної втрати цілеспрямованості. Тому потрібно вставати якомога раніш і розпочинати новий день енергійно і цілеспрямовано. Тільки так можна подолати стресову ситуацію, що виникає під час тривалого безробіття».

Що ж, дуже добре, що одна із провідних консервативних газет так турбується про здоров'я і «цілеспрямованість» безробітних. Але, думається, було б значно краще, якби консервативний уряд потурбувався ще й про забезпечення їх роботою. Бо от, наприклад, безробітний англієць Джон Кей із Бірмінгема не дуже в ліжку вилежувався, інакше він не зміг би в пошуках роботи 3654 рази особисто звернутися поштою і телефоном до різних підприємств і установ. І справді, його активність була винагороджена: кінець кінцем йому пощастило — знайшов... тимчасовий заробіток на два місяці!

На запитання кореспондентів, чи не намагатиметься Кей після тих двох місяців тимчасової роботи побити свій власний рекорд, щасливчик відповів, що за два місяці він не зможе заробити стільки, щоб могти купити потрібну кількість поштових марок і зробити потрібну кількість подорожей, тим більш, що і поштові марки, і залізничні квитки з кожним роком усе дорожчають та й дорожчають. Отож навряд чи зможе він так же «енергійно й цілеспрямовано» продовжувати пошуки роботи.

А жаль. Якби Джонові Кею пощастило на ті марки та квитки заробити, то, дивися, він іще більших успіхів би досяг у погоні невсипущій за шматком насущного, перекривши свій же рекорд. Щоправда, чи вдалося б йому знову, бодай тимчасову роботу знайти, ручатися при такій ситуації дуже ризиковано було б. Зате порадники із «Дейлі експрес» могли б із повним правом вважати його практику за наочний приклад результативності їх порад, як «долати стресову ситуацію, що виникає під час тривалого безробіття».

Що ж, радити, очевидно, легше, ніж роботою людину забезпечити. Тим паче, коли це й вважається твоєю роботою.

Я. ВОРОБЙОВА.

ФРАЗИ

● *Найохочіше діляться тими думками, що нічого не варті.*

● *Чи варто йти вперед, коли і так усі йдуть тобі назустріч?*

● *З модою треба бути обережним — вона може зовсім роздягти.*

● *Брав зобов'язання перед своєю совістю, але завжди їх переглядав.*

Володимир ЛОМАНИЙ.

● ***Медицина для нього була безсилою: хворів на чорну заздрість.***

● ***У п'яного водія водночас відмовили гальма — і в голові, і в автомашині.***

Микола НЕТЕСА.

с. Гребінка
Полтавської області.

● ***Істину у вині шукає той, хто розгубив усі інші істини.***

Дмитро ПЕРЕРВА.

м. Кременчук.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

ГУМОРЕСКА

Христофор Борисович Чичикало так артистично зайшов до кабінету директора театру, що той йому аж зааплодував:

— Чудово, маестро! Чудово! — посадив він у крісло гостя. — Ви, як я зрозумів, хочете грати у нашому театрі? Але для чого ж даремно витрачати свій талант?

— Що, вже вакансії немає? — підвівся Чичикало, наче на нього хто вилив відро води.

— Вакансія є... От тільки, чи виправдаєте ви наші надії? — примруживши око, глянув на нього директор.

— Виправдаю... Моє прізвище — Чичикало. Про мене в газетах писали,— гарячково почав розповідати актор. — У конкурсі на кращого Отелло перше місце зайняв. Швидше всіх свою Дездемону... гм... — і Чичикало міцно стиснув пальці.

— Прізвище знайоме,— задумався директор.

— З успіхом граю як чоловічі, так і жіночі ролі...

— Угу, угу,— думав про щось своє господар кабінету.

— Навіть у ролі статуї Геракла в одному спектаклі виступав...

— Так, так...

— Володію черевовіщанням, імітую голоси тварин і комах...

— А в «Плодоовочторзі» у вас ніхто не працює? — раптом посвітлішало обличчя директора.

— Тітка,— розгублено відповів Христофор Борисович, котрий не чекав такого прозаїчного запитання.

— Це прекрасно! — ще дужче зрадів директор.

«Еге, прекрасно,— швидко зорієнтувався Христофор Борисович. — Он він куди хилить. Бананчики, помідорчики, кавунчики, огірочки».

— І мистецтво, мабуть, любить? — поцікавився директор.

— Любить... як Джульєтта Ромео,— не став розчаровувати його Чичикало.

— Це мені подобається,— потер долоні директор.

«Помідорчики подобаються у січні-лютому»,— сумно зітхнув Чичикало і, подумавши, мовив:

— У мене, до речі, дядько на автомобільній техстанції працює.

— Та що ви кажете? — аж сплеснув від радощів директор. — Це ж чудово!

— Слюсар найвищого розряду.

— І теж, звичайно, любить театр.

— Як і я, життя свого без нього не уявляє,— збрехав Чичикало і подумав: «Колінвали та хрестовини тобі потрібні, а не його любов».

Христофор Борисович зрозумів, що влаштуватися на роботу може завдяки своїм родичам і напружив пам'ять:

— А племінниця моя офіціанткою у ресторані «Липки» працює.

— Це у тому, де завжди лосятина є? — уточнив директор.

— У тому...

— Думаю, що вона до театру теж не байдужа...

— Про що мова! Затята театралка! Бере активну участь у ресторанному драмгуртку.

— Це мені подобається.

«Лосятина, мабуть, ще дужче».

Директор щось занотув у блокноті і запитально глянув на Чичикала. Мовляв, ну, хто там у тебе ще, голубе?

«Невже йому цього мало?» — подумав Христофор Борисович. — Вистачить! Не буду добровільно у петлю лізти. А то потім тільки й чутимеш: «Ну, як там поживає ваша тітонька? Якими овочами може порадувати служителів Мельпомени?» Або: «Там ваш дядечко ще не дістав мені імпортні свічки для «Лади»?»

— Малувато! — пророк директор після деякої паузи.

«На широку ногу живеш»,— перевернулося у Чичикала всередині, але він вчасно вгамував внутрішній гнів і сказав:

— Це ще не все. Племінниця на залізничному вокзалі працює, двоюрідний брат у Троїцьких банях масажистом: з сімдесятирічних дідів парубків робить.

— О-о-о! — директорова ручка забігала по записничку. — Продовжуйте, продовжуйте!

— Свояк рятівником на пляжі. Професія хоч і не зовсім дефіцитна, але всяке у житті трапляється.

— Так-так,— закивав директор.

— А цього свояка племінник — працює сантехніком. У нього навіть музикальні крани є. Отак відкручуєш, а звідти музика Баха ллється...

— І все?

— Ні, ще Шопен, Кабалевський, Білаш... Репертуар складає замовник...

— А вода хоч звідти тече? — перестав писати директор.

— Аякже! Само собою зрозуміло.

— Я в захопленні...

Коли Чичикало перерахував майже усіх своїх родичів по своїй та жінчиній лінії, директор полистав записничок, а потім мовив:

— Ви нам, Христофоре Борисовичу, підходите. Думаю, що завтра зможете вийти на сцену. Отже, так,— директор дістав з шухляди інший записничок,— родичі Волкотрубової займають ряди з шостого до восьмого, Капшученка і Калістратенка — з восьмого до дванадцятого, а з дванадцятого до п'ятнадцятого — Моргульцеві, далі Варенька, Балюка, Флейшмахера, Самусика... А ваші — з тридцятого до тридцять третього. Думаю, явку ви забезпечите. Самі ж казали, що ваші родичі затяті театрали... Отже, і в нас нарешті буде аншлаг,— директор міцно потис руку розгубленому Чичикалу.

Михайло ПРУДНИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

І заєць має серце

БУВАЛЬЩИНА

Це було на одній новобудові. На околиці міста споруджували завод і житлові будинки. А на будівництві, як завжди, з ранку до вечора гуркочуть бульдозери, крани, снують самоскиди, курява стовпом стоїть, крик, лемент... Неподалік був довгий барак, де розташувалася їдальня. Під стіною лежав порожній ящик. Раніше в ньому тримали пісок. Одного разу муляр Василь Діжа вгледів, як із ящика щось шмигнуло в бур'яни.

— Хлопці! — вигукнув він. — Он там із ящика заєць вискочив!

Всі весело зареготали.

— У тебе, Василю, голова на сонці перегрілася,— сказав хтось із хлопців. — Під кінець зміни галюцинації почалися. Треба тебе завтра у тінь поставити працювати, бо сьогодні зайці, а завтра й ведмеді ввижатимуться...

Будівельники посміялися, а Василеві аж ніяково стало. Невже справді привиділось? Але ж ні! Заєць таки був! Хоча, де б він узявся на будівництві?

На другий день раненько, йдучи на роботу, Василь навідався до ящика. Кроків три не дійшов, як звідти вискочив заєць і одразу в бур'ян, зарості якого тяглися аж до лісу. Василь заглянув у ящик. Місце там належане: сіно, шерсть. Видно було, що куцохвостий не перший раз тут. Чого ж це він обрав собі таке місце? Василь оглянувся й здогадався. З їдальні сюди викидали лушпиння картоплі, шматочки моркви, листя капусти. Ото він і ласував ними вночі, а вдень спав у ящику. Хлопець поклав у ящик шматочок хліба і пішов до роботи.

Кожного ранку Василь Діжа приходив трохи раніше і клав зайцеві хліб, моркву, капусту. А одного разу підкликав друзів-будівельників до ящика і сказав, як у мультфільмі: «Ну, зайчику, стривай!» І заєць вискочив із ящика й шугонув у бур'яни.

— Ну, що? — сміявся Василь. — Галюцинації?

Всі вражено мовчали. Зрозуміли, що тоді таки був заєць, і глузували вони з Василя даремно.

Відтоді всі вранці перед роботою підходили до ящика, кликали зайця, і він вибігав звідти. На цілий день у будівельників був хороший настрій. А заєць уже Василеві і в руки давався. Василь лагідно гладив його і відпускав у бур'яни.

Та якось один молодик для сміху вирішив налякати зайця. Підійшов до ящика і гаркнув страшним голосом: «Ну, заєць!..» Зайчисько стрімголов вискочив з ящика і кинувся тікати та попав прямо в трубу, яка лежала поряд. З другого боку вона була заварена. Видно, вдарився дуже в заварену стінку труби і тремтів там. Ледве хлопці визволили його. Приголубили, та він усе тремтів з переляку і сердечко його калатало, як дзвін. Василь поклав зайця на траву, гладив і примовляв:

— Ну, чого ти, дурненький. Не бійся. Ми не будемо тебе ображати.

Заєць довго сидів нерухомо, а тоді поставив вуха свічками, повів ними. Спочатку маленькими стрибками відбіг подалі від будівельників, потім стрімголов кинувся у бур'яни.

Більше його на будівництві ніхто не бачив.

— Бачите,— сказав Василь друзям,— і звірі ображаються, коли над ними ось так грубо потішаються...

Гнат **МАЙСТРЕНКО**.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Олесь ЖОЛДАК.

КОМАРІАДА

Ой що ж то за шум учинився,
Що комар та й на мусі оженився...
З народної пісні.

Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ

Стонадцять діб на верховітті дуба
Держався — без питва і без їдла.
Стонадцять мук йогенька-енька люба
Літавцю-комаренку завдала...

Замурзана, хітлива і ваблива,
Із ним ніколи в любощах була.
І він у самотині гордівливо
Погинув — став на дубі дубала!

Нема його! Вже більше не воскресне,
Хай опочиє, царство йому небесне!
Без нього ним співаю комара...

Восплач, мій плач і думо сумовита,
А ти зійди і здзизни геть зо світа,
Забрьоханко і дрипавко стара!

Світлана ЙОВЕНКО

«Ох, найдорожчий мій, ох ти,— дзижчала,—
Ти незнайомий і знайомий мій...» —
А попри все — в стоквапності своїй
На інших бровенятами моргала.

З очима лані, іншого дурила,
Не бракло їй на пестощі причин.
Не стерпів ти: «Із мене — доста кпин!»,
І навсібіч простер у небо крила.

Та попри — цілував її очима,
У подумках із нею був на «ти»,
Вона ж гуляла з іншим, невловима...

Комарику, допоки самоти —
Як ніде мешкать і нема любові,—
Хоч трохи поживи в моєму слові!..

Віталій КОРОТИЧ

Він мав на неї шлюбний розрахунок.
Жагу чаїла зболена душа,
Щоб здійснити із нею поцілунок
І парубоцтву дати відкоша.

О, як йому щодня в голодний шлунок
Їстівна не трапляла рідина!
Які великі ратиці в дарунок
Йому на лоба ставила вона!..

Смерть відбулася з комарем одразу.
Вкусив її, щоб передать заразу
І канути од нас у небуття.

Та доки будуть комарі кусати
І завдавать усьому людству втрати,
Повік не буде з ними співжиття!

Роман ЛУБКІВСЬКИЙ

Гей, там у лузі, де баладні мрева,
Звіздар-комар був молод і красив!
Звінчатися до громового древа
Любаску-муху д' себе запросив.

Вона ж неложну мала цноту чрева
(Старезний Див обойко спокусив).
Не справдилась надія комарева,
І він подався звідтам до бісів.

Відтак була, гей, смутна мізансцена:
Упав, на кусні потрощив рамена,
Громи кресали пралісу огром.

Звіздарику, для тебе днина змеркла,
Тож не єси ти комарем теперка...
Ти прах. Амінь. Земля тобі пером!

НА РІДНІЙ ЛЕВАДІ

ЗРАЗОК ЛІТЕРАТУРНОГО НАРИСУ, АБО Ж, ЯК НИНІ ПИШУТЬ,— ЕСЕ

Нещодавно доля закинула мене у рідне село.

Упродовж останніх тридцяти років безустанно мріяв я знову побувати там, де минуло моє босоноге дитинство, де я пас, як зараз пам'ятаю, отару курей на далекій леваді, та все якось не випадало: то ремонтував квартиру, то зводив гараж, а то обмірковував у Будинку творчості проект своєї дачі на Чорториї...

І от — збулося! Їду! Геть усі інші справи! Тим паче, що Літфонд люб'язно допоміг мені певною сумою грошей (бо ж ти, любий мій читачу, можливо, знаєш, у що обходиться спорудження дачі, не кажучи вже про гараж), а бюро пропаганди нашої письменницької організації не менш люб'язно виписало мені путівку на платні виступи перед земляками.

У дорогу, славний друже, у далеку й буремну путь! Так подумки мовив я сам до себе й, відбивши у сільраду телеграму (її люб'язно оплатило бюро пропаганди): мовляв, готуйтеся, до вас їде відомий письменник-есеїст, ваш земляк Семен Півторак,— відбув у своє минуле і своє майбутнє... Спершу — поїздом, аж три години. Затим — сорок хвилин автобусом, відтак — десять хвилин пішки, і ось воно переді мною, моє рідне, моє миле, моє омріяне, моє кохане, моє сю-сю-сюсеньке село, де минуло моє босоноге дитинство і де я пас, як зараз пам'ятаю, табун курей на неосяжній леваді...

Сльози радості і невимовного щастя огортають мене, і я вже не бачу, а лише відчуваю, як мене гостинно зустрічають, стоголосо вшановують, ведуть, показують, садовлять... І ось я, помолоділий від цих обіймів, цих рукостискань, цих синівських почуттів до мене, відомого есеїста, підводжуся із келихом у руці й мовлю:

— Друзі мої любі, земляки мої пречудові, тридцять літ я рвався до вас усім своїм багатогранним серцем, усім своїм веселковим єством, і зрештою — я серед вас, у цьому благословенному куточку землі, де я провів своє босоноге дитинство, де я самозабутньо пас, як зараз пам'ятаю, череду курей на безкінечній, як світ, леваді, котра — скажу без перебільшення — викохала й виховала мене, майбутнього відомого есеїста, який тепер прибув до вас, щоб оспівати все, що побачить тут, серед цих просторів, серед цих вікопомних левад!..

Буря оплесків покрила мої зворушливі й щиросердні слова. І я таки оспівав би усе, що побачив би тут, якби, любий мій читачу, не трапилась придибенція з тих, на які таке багате наше бурхливе сьогодення. Як виявилося тут же, за цим гостинним столом, доля закинула мене у село Зарічне, а не в моє рідне Запічне, де я провів своє босоноге дитинство і де, як зараз пам'ятаю, пас стадо курей на галактичнонеосяжній леваді... Моє Запічне, як встановив я, зазирнувши у паспорт, знаходиться у трохи іншому районі і в дещо іншій області.

Таке воно, життя есеїста: сьогодні не знаєш, куди тебе закине доля завтра.

Та одне я знаю напевно: я неодмінно побуваю у рідному селі, на рідній леваді.

Ось тільки візьму ще одну путівку в бюро пропаганди...

Володимир ЧЕПІГА.

Мал. В. ВОЛИНЦЯ

— Любий, у нас з тобою навіть погляди на життя однакові...

— І що це зі мною сьогодні: такий смачний борщ зварив, як у себе вдома!

НЕСПОКІЙНИЙ

Сказать не можна, що Мартин хоробрий,
Та спокою нікому не дає,
Бо лиш тоді у нього настрій добрий,
Коли комусь він настрій зіпсує.

АВТОРИТЕТНИЙ

Авторитет здобув він швидко,
Всі поважають Василя:
Він руку подає при свідках,
А ніжку нишком підставля.

ВПРИТУЛ

Ні, бігав би Панько охоче,
Зайнявся б фізкультурою впритул,
Якби робилось це у час робочий,
Та ще якби за це дали відгул.

Віталій ГУНЬКО.

смт *Шевченкове*
Харківської області.

Дуже Перче!

Чи не підкажеш ти, часом, домашню адресу директора Кам'янець-Подільського телеательє? Вирішив оце ходити до нього додому дивитись телевізор. Бо мій уже два роки в тому ательє ремонтується. Можу з тобою побитися об заклад: після першого ж мого такого візиту телевізор одразу відремонтують.

В. ПОПЮНЯК.

Хмельницька область.

●

Гумористи, трапляється, пишуть, що новинами в селі найчастіше обмінюються біля криниці. Але це, Перче, не завжди відповідає дійсності. Може, воно, звичайно, десь таке і є, тільки не в нашому Воєводському. Бо біля нашої криниці не те, що не обмінюються новинами, а навіть не зупиняються. А якщо хто й зупиниться, то тільки для того, щоб згадати голову Воєводської сільради О. С. Бабміндру, який вже кілька років не реагує на прохання односельців організувати капітальний ремонт криниці.

Мешканці с. Воєводського
Л. О. ЛЕМЕШКО, Р. Г. ПОМЕТУН,
О. І. РУГНО, Д. І. СМОЛЯР,
О. М. КИЗИМ та інші.
Усього п'ятнадцять підписів.

Арбузинський район
Миколаївської області.

Учора мій син приніс двійку з фізкультури. І вперше я його не лаяла за погану оцінку. Поставили йому двійку за те, що він замість синьої спортивної форми одягнув жовту. А річ у тому, що в київських магазинах, крім жовтих спортивних трусів і майок, інших немає — я усі оббігала.

То ж дуже тебе прошу, Перче, поясни вчителям, що не моєму синові треба двійку ставити, а тим організаціям, котрі мусять дбати про асортимент дитячого спортивного одягу.

В. КРАМАРЕНКО,
робітниця.

м. Київ.

●

Коли не відповідають на листи — це, по-моєму, невихованість. Коли ж те саме робить службова особа і лист не просто привітання з побажаннями, а скарга — це вже зветься бюрократизмом. А чи можна знайти визначення для випадку, про який хочу розповісти.

Я інвалід першої групи. Замовила собі протез у Івано-Франківській протезній майстерні. Зробили мені гіпсовий відбиток і відправили його на Львівське об'єднання по виготовленню засобів пересування та протезування. І ось уже два роки не можу я дізнатися, на якій стадії моє замовлення — мені просто не відповідають на запити. А поїхати до майстерні, на жаль, я не можу.

Може ти, Перче, знаєш, як зветься подібне ставлення до людей, особливо до таких, як я?

А. ВЛАДИКА.

м. Снятин
Івано-Франківської області.

●

Пригадуєш притчу про те, як батько загадав синам переламати віник? Скільки вони не тужилися, скільки не напружували м'язи — нічого в них не виходило, аж доки батько не розв'язав віника: по одному прутику сини легко його переламали.

А от з віниками, які продукує колгосп імені 23-го партз'їзду з Дніпропетровщини, вони відразу б і легко впоралися, бо ці віники такі «худі», що їх і дитина легко переламає.

Партію такого товару одержав Харківський тракторний завод ім. С. Орджонікідзе — на 32. 960 карбованців. Склад № 9 завалений ними, а підмітати нічим. От зв'язати б їх усі докупи та вимести халтурників!

В. ВЕРХОВЕНЬ, кореспондент
багатотиражної газети «Темп»
Харківського тракторного заводу.

Страшне перо не в гусака...

«Слухали: доповідну записку завідуючого МТФ.
Постановили: лишити сарай № 2 додаткової оплати за жовтень».

Надіслав П. ПРОКОПЧУК.

«Я прогуляв в зв'язку народження в моєї жінки дитини і я мусів всім ставляти могоричі».

(З пояснення).
Надіслав Г. БЕЗЕМСЬКИЙ.

«В кормозапарнику, де працюють хлопці з браком і випивкою, справи наладились, і дисципліна трудова покращала. Зараз свинство на високому рівні. В цьому велика заслуга самих свинарок і бригадира СТФ, які цього добились».

(Із стінної газети).

Надіслала Г. Оздоба.

«Товариші доярки, телятниці і скотарі, свинарки і фуражири, чабани і птичниці, ми для вас на осіньо-зимовий, а також весняний період, уже заготовили 1100 тон доброякісного сіна, біля півтори тисячі тон сінажу, в необмеженій кількості маємо грубих кормів. Швидкими темпами іде закладка силосу, заготовка коренеплодів та кормової бахчи.

Чекаємо від вас високої продуктивності».

(З виступу на зборах тваринників).

Надіслав Я. МИСЕВРА.

«Вчити дітей вирізувати і наклеювати круглі форми з заготовлених прямокутників. Розвивати творчість, самостійність у вирізуванні прикрас. Вдосконалювати техніку різання дітей».

(З програми занять в дитячому садку).

Надіслали Н. ЩЕРБАКОВА та І. ЯНКО.

«СПРАВКА
Видана гр. Івановій В. В. в тім, що вона проживає на приватній квартирі по пер. Жданова № 10 і опалюється пічним опаленням.
Справка видана для пред'явлення по місцю роботи.
Голова кв. комітету № 25
підпис».

Надіслав В. ПОРОХ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дивних зайців виявили контролери та ревізори, перевіряючи автобуси на трасах Львівщини. Виявилося, що то були «зайці», запрограмовані самими водіями: в середньому кожний четвертий пасажир їхав без квитка, бо гроші за проїзд водій клав до власної кишені, а квитків не видавав. Про це розповідалося у № 9 журналу, фейлетон — «Мушу покаятися».

Начальник пасажирського управління Міністерства автомобільного транспорту УРСР М. П. Волошин повідомив, що виступ Перця було обговорено на зборах у трудових колективах усіх підприємств пасажирського автотранспорту, управлінь та об'єднань. За низький рівень виховної роботи серед водіїв керівників Львівського автопідприємства-31422 Сарахмана Н. І. та Яворівського АТП-31424 — Долика О. С. суворо покарано в дисциплінарному порядку. Накладено партійні стягнення на Сарахмана Н. І., секретаря парткому Дума І. М., начальника колони Шварубурга Л. Д.

На водіїв Малишевського І. І., Кисіля Я. Ф., Хемія С. І., Крайнгельцера Р. П., Пачковського Я. А. та Філика С. Ф. матеріали передано слідчим органам для притягнення їх до кримінальної відповідальності.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Про те, як у колгоспі імені Браташа (село Малі Бубни Роменського району) мінеральні добрива у паперових мішках звалили на купу просто неба та й покинули, повідомлялося у «Перці» № 8 (розділ «Перчанський телевізор»).

Заступник начальника Сумського обласного управління сільського господарства І. М. Наконечний повідомив редакції, що усі міндобрива у цьому колгоспі вивезено на поля. А для будівництва нового складу мінеральних добрив вже розроблено технічну документацію.

◆ По вулицях Садовій та імені Гагаріна, що у селі Булахівка (Дніпропетровщина), часто не бувало електрики, а коли й була, то низької напруги. Лист про це надійшов до Перця.

Голова виконкому Павлоградської райради А. А. Куценко повідомив редакції, що для поліпшення електропостачання згаданих вулиць встановлено новий трансформатор. Тепер ніяких нарікань від мешканців цих вулиць немає.

ІСТОРІЯ ОДНОГО ЗАТРИМАННЯ

УСМІШКА

Одного разу надвечір хтось нагально подзвонив у районне відділення міліції і таємничим притишеним голосом повідомив:

— Алло! Алло! Ви чуєте? У нашому будинку з'явився підозрілий суб'єкт! Я проходив повз двері сусідчиної квартири. Чоловік сусідки — у відрядженні. Так от — дивлюся: двері прочинені. І в коридорі — якийсь тип у плащі. Можливо, це небезпечний злочинець, якого розшукує міліція? Що? Становить інтерес? Запишіть адресу: вулиця Будівельна, тринадцять. Так, нагляд продовжую! — Голос у трубці обірвався.

Не минуло й години, як підозрілого незнайомця затримали. Ним виявився службовець заготконтори «Лісвізсировини» Крутійченко, який на тиждень раніше строку повернувся з відрядження і вирішив ці дні прогуляти вдома.

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

ІШАК

БАЙКА

Трудивсь Ішак в одній артілі.
Весь довгий вік він був при ділі.
Зі шкури ліз: тягнув, старався,
По кілька діб не випрягався.
Возив колоди і насіння,
Картоплю, сіно, воду, дрова,
Та від артільного правління
Не чув подяки ані слова!
Віддав усю артілі силу
Та й ліг, сердешний, у могилу...
І ось тоді лишень Осли,
Що ув артілі заправляли,
Слова згадали похвали,
Гуртом за ним жаліти стали.
Бо ж тут відразу з'ясувалось:
На Ішаку артіль трималась!

Такі ще в нас діла бувають:
Ішачить хтось, аж піт із чуба,
Про нього й словом не згадають...
Хіба тоді, як вріже дуба!

Володимир ДІДКІВСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

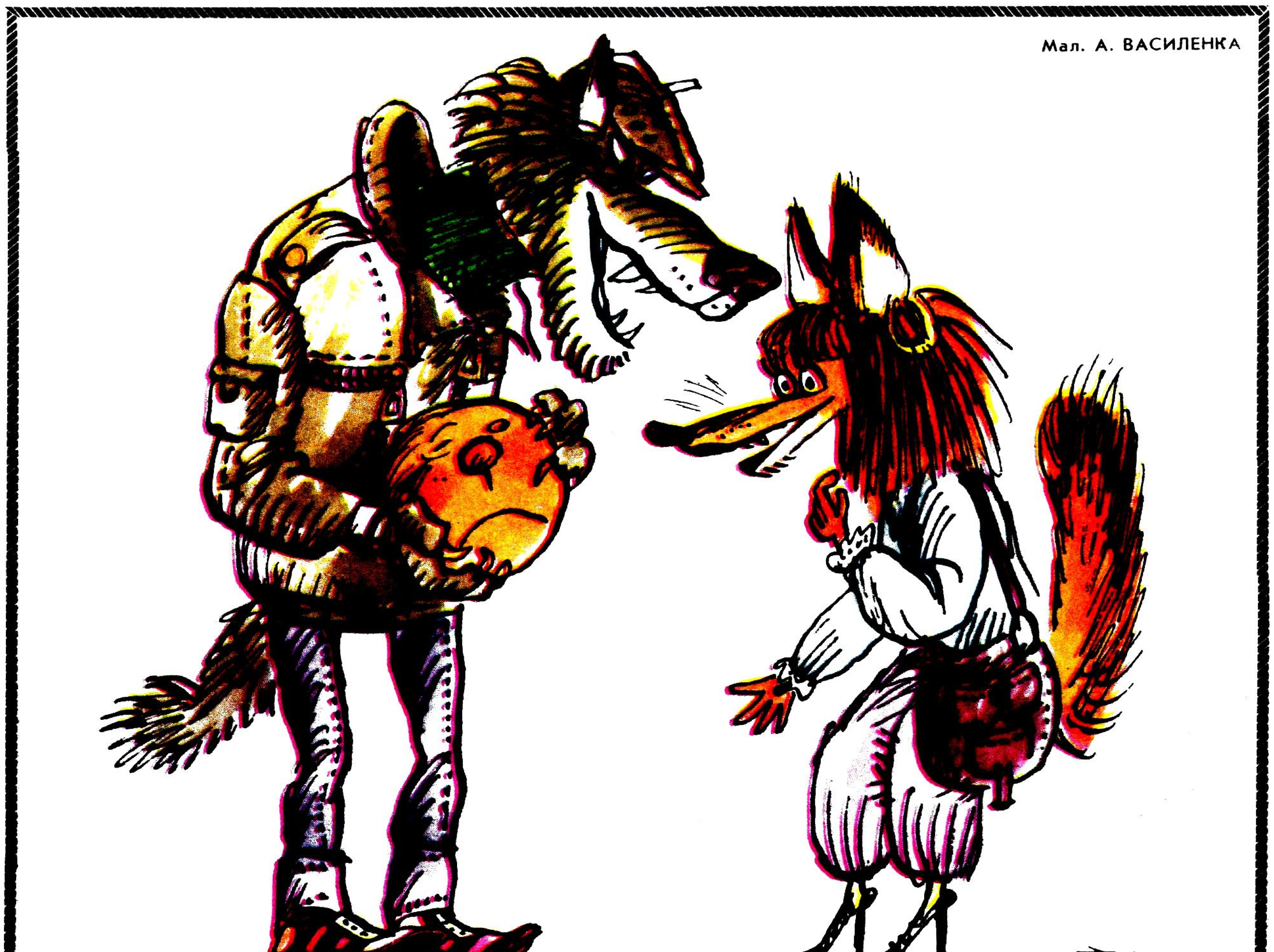

— Колобок не потрібен! Імпортний!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 20 (1158).
(на украинском языке).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16.09.83. Підписано до друку 05.10.83. БФ 09780. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.486.000. Зам. 04738.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

«У численних заявах та інтерв'ю представники адміністрації США проголошують закінчення економічного спаду і початок періоду оздоровлення. Насправді ж становище у країні лишається далеко не блискучим».

(З газет).

— Не дуже радій. Це всього-на-всього міраж.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Корупція та шахрайство набувають все ширших масштабів серед західних «охоронців порядку».

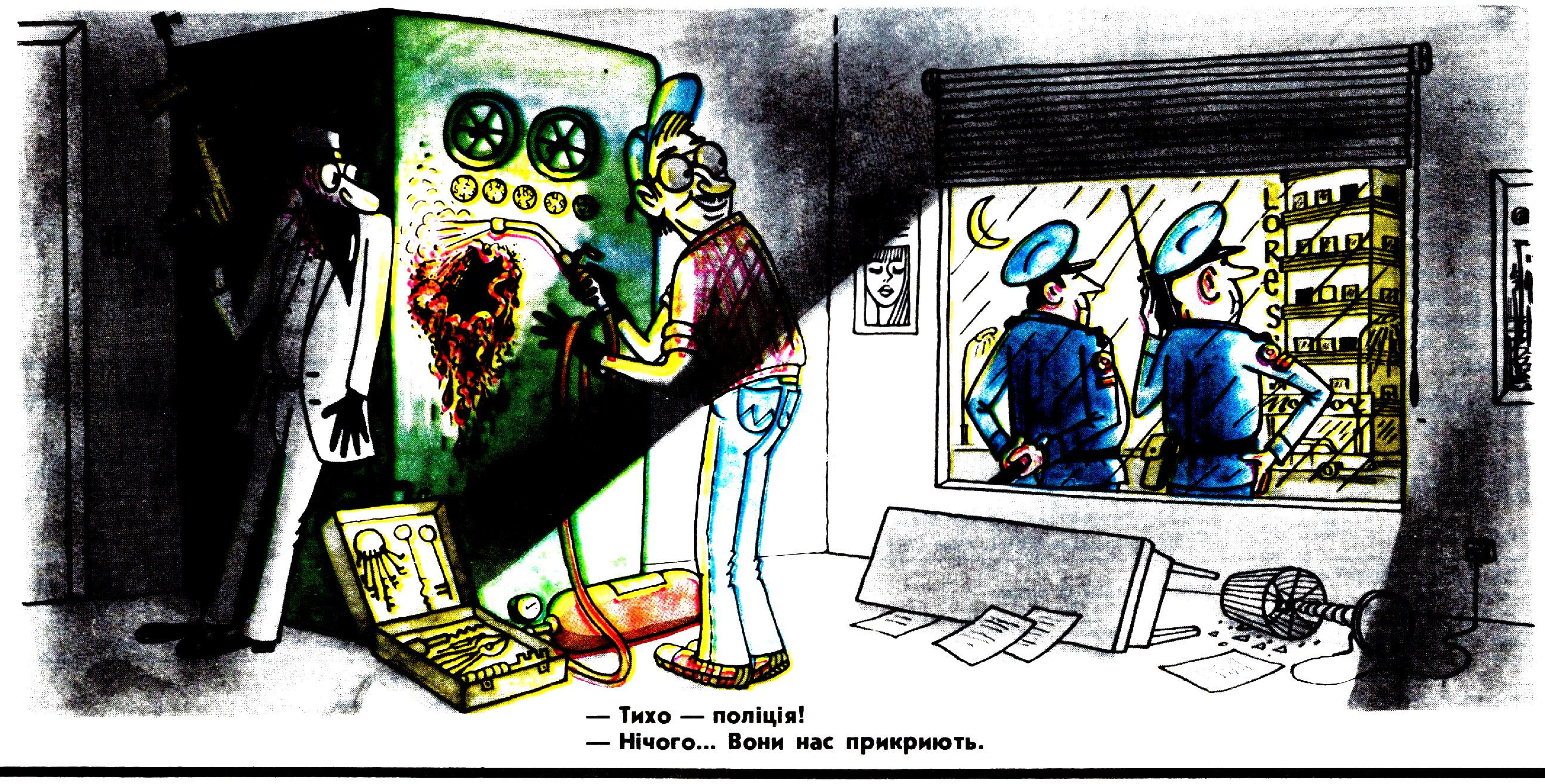

— Тихо — поліція!
— Нічого... Вони нас прикриють.